

BORSSZEM JANKÓ

vanla

Előfizetheti a pest-bécsi irodalmi és művészeti intézetnél Deutch testvérek. Pest, Józseftér 6-ik szám.
Előfizetési díj: Egész évre 6 frt. — Félévre 3 frt. — Negyedévre 1 frt 50 kr

Szél Kálmán.

Széllal bélelt tudósokról tud a világ és akademiánk; halljon hát egyszer egy tudományyal bélelt Szélről is. A parlamentbe már mint szélről jutott s valószínű, hogy mint vihar fogja elhagyni, ha az eddigi mérvekben gyarapszik tovább. Ha jó kedve van s az idő már ősze jár, akkor csakugy füttyül, mint bármely szél, de minden nyári szél-től abban különbözik, hogy port nem hint a szemekbe. S valamint a rómaik a lucust a non lucendo nevezték el, azonképen ő neki azért Szél a neve, mert nem szeles, sőt olyan higgadt, hogy egész kis Deákra játsza ki magát, különben Deák kora, bölcsesége, staturája és tudománya nélkül — ellenben Deák barátsága és pártfogása mellett, a mik szintén nem megvetendő adományai a magyarok istenének.

A mi a népdalban foglaltatik róla, az rágalom, mert ő a Hortobágyon még sohasem fujt. Konstatálni való az is, hogy semminemű rokonságban nincs azzal a széllal, melyet a házban s a házon kívül, nevezetesen a váczy-utezában csapni szoktak. Ő liberalis, a botbüntetésnek ellensége s eltörlését legalább is magán kezdi, azért az már eo ipso lehetetlen, hogy plane ő legyen az a szél, a kít csapnak.

A képviselőházban arra a sorsra jutott, melytől az egyszeri német legény félt, a kinek már ezen a földön minden munkát a nyakába varrtak. „Én ugyan minek vágyódjam a mennyországba?“ mondá; ott is csak azt fogják hajtani: Hanzi eredj mennydörgeni, Hanzi eredj villámoltass, Hanzi szítálj egy kis esőt, Hanzi feszítsd ki a szivárványt, Hanzi vedd el a csillagok hamvát, hadd legyenek fényesebbek, Hanzi töltsd meg a holdat, és így tovább.“ Szél Kálmán jegyző, Szél Kálmán pénzügyi bizottsági tag, Szél Kálmán osztályelőd, Szél Kálmán központi bizottsági előadó, Szél Kálmán kilenczféle bizottsági előadó, Szél Kálmán delegátus, Szél Kálmán föltüzi a holdat, Szél Kálmán puczoválja a csillagokat, Szél Kálmán eregeti az esőt, aztán fölszárítja az esőt, aztán kisöpri (szél) Pest utezáit az isten nevében s mindezekhez még igen csinos és derék uri ember is, mint erről nem csak a karzati hölgyek győződtek meg.

B. J.

A magyar hadseregről.

— Dr. Spinnefeind német tudósítótól. —

Pest, ápril közepén

Tegnap igen furcsa katonai komédia szemtanuja voltam. Értem a magyar hadsereg (Jugendwehr) szemléjét. Egek, mennyire sülyedt a hajdan oly hatalmas osztrák hadsereg! A magyar nemzet szemlátomást elfajul, mint kollegám dr. Löher az augsburgi Allgemeineinében már be is bizonyította. Most már annyira elkorcosodott, hogy hadképes és egyenruhás katonái 8—10 éves gyerkőczökhöz hasonlítanak. Nem hiába nevezik Jugendwehrnek az egész hadsereget. Ah, hová lett a hajdan hires magyar bajusz! Egyetlenegy orrot sem láttam az egész seregben, mely alatt csak árnyéka is mutatkozott volna bajaszforma kezdeményezésnek. Valóssággal minorennis egy hadsereg. Erbswurst helyett e hősök hihetőleg czukkedlit fasszolnak és csata előtt a generális czuczlikat dug szájukba, hogy ne sirhassanak. Ha nem csalódom, kardjaikat egy Brunner nevű játékszerárus gyártja és tán ki sem lehet azokat vonni hüvelyükből. Puskájok alig nagyobb a mi pisztolyainknál és borsóra tölthetők, de löpor helyett aligha nem tubák van bennök, úgy hogy e puskák nem sülnék el, hanem... elprüsszentik magukat. Vannak nagyobb puskáik is, melyek körülbelül olyanok, mint a mi kimustrált régi fegyvereink, de ezeket nehézségük miatt nem kezelhetvén, úgy használják mint mi az ágyut; e puskák két keréken járnak és négy ember van mindegyik mellett. A masirozás dolgában is igen gyöngé lábón áll e sereg, a lábak rövidsége miatt a lépések is csak nagyon kurták lévén. A „jobbra nézz, balra nézz,“ némi nehézségekkel jár, mert e két irányt a gyöngébbek nem igen tudják még megkülönböztetni, ezért a kabát mindenik ujján egy-egy betű van: a jobbon „J,“ a balon „B.“ A szemle tartama alatt a legtöbb katona egynehányszor czipózott és almázott, ami itt úgy látszik, meg van engedve. A puskák elöltöltősége az által van kipótolva, hogy a nadrágok hátulgombolók, minek következtében a „kanyarodj“ vezényszó után mindig igen sok fehér zászló — azaz hogy ing vége lengedez a hátulsó tájakon. Én föl nem foghatom, miképen fog e sereg még valaha szembeszállhatni ellenséggel. Egy pomerániai baka, vagy egy kozák ugyszétverné, hogy hire sem maradna. Annyi bizonyos, hogy kanonenfutternek ezek nem valók, mert flintenfutternek is kicsinyleném őket, de másrészt háboruban már azért is rosszul lehetne hasznukat venni, mert legtöbbnek a nevelőnöje is rendesen jelen van. Ime, ez a magyar hadsereg jelenlegi állapota. S ilyen babákkal torkoltatják le szerencsétlen száz testvéreinket ott Erdélyben. Schauerhaft!

Achilles és Patroclus.

Ez az az Achilles-sarka, mely félre szokta tiporni a baloldali — politikát.

A baloldal búcsu-tisztelgése.

Fölkerekedék a telő holddal — a fogyó baloldallal — s elméne bucsuzóra — egymásra dicséretet szórva — egymást parentálván — a két Kálmán, — és Várady Gábor. — Eként fohászkodék a bátor: — „Oh Tisza — a ki a jobboldal mérgét issza — de még sem a mérgét — mert örömpoharadba nem fér két — csöppentett csöppje — hogy nyelved kiköpjje — a jobboldali méregnek! — Dicsőség a te vérednek! — Oh, sok oldalról — nem csak jobbról de balról — hullanak rád a csapások — a sok vásott — poéta, író és mások, — irigyei dicsőségednek, — kik annyi babért nem szednek — a kik nagyságodért gyűlölnék — miatta sülnék-fölnek — és fölnek és sülnék — hogy hajuk égre mered mint tuskéje a sülnék; — és átkoznak. — Oh, rut szokása a gonosznak — hogy bátor az Olympusra illesz — mert vagy kegyetlen szívű Akhillesz — de nem találják meg rajtad — nekik ez oh de mennyi bajt ad — a sebhető sarkot, — csak a goromba markot. — De hát a bolondok — majd rosztat mondok — a lábodon kutatják — és mutatják — tűnődve, hogy nincsen, — az ajtó a kilincsen. — Pedig hát ki akarhat — találni a te lábodon Achilles-sarkat — holott az nálad a caputban van — s a bihari programmban!”

És Tisza eképen szólá: — Örül, hogy megemlékeztek róla, — de még egy másik Kálmán — ki a párttól megváltván — dicsőségének mennyi kárt tesz — ő tudja, Tisza, hogy mennyit árt ez. — És meghökken Gábor — vele az egész tábor, — és fölkerekednek ismét — hisz kerül a dikcióbul amannak is még, — és mennek-mennek. — Az én istenemnek — van a rémületről fogalma — minőt a világ hall ma. — Ha Ghyczy nem enged szándokából — az egész párt feje kábul — és eléje állván — így kezdi Tisza Kálmán:

„Igaz, hogy adtunk sok gondot — tettünk sok bolondot — beszélünk még többet — hogy méltán megcsömölted. — De legyen irgalmod — ne hatjád más vizére a malmot, — halljad tőlünk a mea kulpát — és ne hizlald a jobboldal tulkát. — Jönnek a választások — és te a mi sirunkat ásd — midőn hirdeted elhatározásod — és győzni fognak rajtunk mások. — Ha visszalépnél eltökélted — mert elkeserítjük élted — hát lépj isten nevében — legalább nem kell osztoznom a dicsőségen. — De ne hirdesd eképen; — ha ilyen zajjal lépez vissza — levét a pártunk issza; — mert a választások előtt pusztul — nem lesz min lelkesedni Bakhusztul. — S tüzzék akármily napra — üss bár száz hordót is csapra, — lesz belőle egy nagy csütörtök, — s mindnyájunkat el visz az ördög. — De a választások multán — élhetsz akár mint egy szultán. — Ha egyszer összeszedőltünk — s a Deákpartra ismét nyelvet öltünk — s fegyverzetünk ismét megzörgött — akkor nem bánom vigyen el a — hörcsög!”

És Ghyczy elérzékenyülve — a zsebkendőért nyul be, — és billenvén hátrafele — csalhatatlan pápaszeme — kifujja az orrát — beszélvén ilyen formát: „Legyen hát a mit akartok — már veletek ugyan nem tartok, — sem eszemmel — sem lelkiismeretemmel — a ti bolondságtok nem fér meg; — azért gondolkozási időt kérek, — de többé közetek vissza nem térek; — elég nekem a méreg, — mert a mit Várady mondott, — az nem olyan bolond volt. — A méreg azért nem vegyült el — a te öröm kelyhüddel — mert az örömet magatok megittátok — de a mérget mind nekem hagyátok.”

Makói csodabogarak.

Ráday gr. kir. biztos Makóra érkezvén, fáklyás zenével tisztelegtek nála, mely alkalommal Balogi Bálint — némelyek szerint Bálogi B—d — a következő ékes dikcióval ünneplé a grófot:

„Az csillagos égnek boltozatos vára
Légyen szivednek soha bút nem ismerő kára,
De gazdagitson az ég bőv áldomásival
A harmatos menynek honi tárgyaival
Jóltevőnk téged az Uristen sokáig éltesse
Ezt kívánja a nép szüvéből lelkesen!”

*

Lakodalmos ebédnél egy asszonyt, kinek sok nevezetes gyermeke van, ilyen köszöntött fel:

„Különös valóságomban vettem tettes helyeslésének poharában lévő sűrű tulajdonát! Ezen szoba szögletességében ülő nagyságos asszonynak, a ki az ő drága cse — e bimbójánál olyan érdemes gyereket tudott fölnevelni, az uristen ne sajnálja sokáig éltetni!”

*

Nem szükséges tán megjegyeznünk, hogy e jeles szónok Dobsánknak vérszerinti rokona.

Sőt inkább.

A boroszlói érsek a porosz kormányának kijelenté, hogy az excommunicatio által az illető átkozottnak polgári becsülete nem szenved csorbát. Az érsek ur jó uton van; még csak azt kellett volna hozzátennie, hogy: ellenkezőleg, a polgári becsületet az excommunicatio csak öregbiti.

Baleset.

Néhány nap előtt Hompesch gróf urat nagy csapás érte. Egy napon t. i. egy brünni polgárra rálőtt és állkapcáját szétzúzta, elannyira, hogy grófi rangja meghagyatott és bátyja jószágának közelében hét hónapot lakott le, midőn hirtelen megkegyelmezés következtében e kellemes helyről távoznia kellett. E szörnyű tett indokait a megvakult brünni polgár szemére borult fátyol fűdi.

A büffetben.

Bücsu-falatozások és emlék-hörpintések.

High Life.

Monokles utasításai.

Dans l'antichambre.

N'oubliez pas :

De vous passer la main
dans les cheveux.

De rajuster votre
noeud de cravate.

De rabattre les revers
de votre habit.

Puis entrez, soutenez
le feu et hancez !

De chez Karácsonyi.

— Sokan vagyunk, ma douce.

— De minek is hittál meg annyi embert? Nem vagyunk mi oly régiek, hogy ily modern szokásokat meghonosítsunk.

Journalista. Hallottad már, hogy a második Karácsonyi-díjat is elnyerték már?

Vigjátékiró. Hát az elsőt ki nyerte?

Journalista. Zichy Géza.

Vigjátékiró. A „phrenologgal“ igaz. S a másodikat?

Journalista. Zichy Sándor, scribe óta ily „Adrienne“ nem is igen akadt.

Vigjátékiró. Szerzője?

Journalista. Maga a díjalapító.

*

Sok haj és sok illusió.

Kevés haj és kevés illusió.

Franczia attaché (a csárdást nézve.) Tiens, tiens! C'est du Mabilille! Allons-y gaiement!

Spanyol consul. Erre a keringőre esedezem.

Ctesse Zizine. Leiden Sie viel von der Tarantel in Ihrer Heimath?

Spanyol consul. Oh, wir schützen uns mit dem bolero?

Ctesse Zizine. Vielleicht sombrero?

Sp. cons. Ist mir pomados, auf Ehro!

*

Uj consulok.

Van der Brüll hollandos consulatos. (*Meglátja a spanyol consult.*) Hm, hiszen az a spanyol consol az én commis-m volt, a rőfös kereskedésembe mérte a pántl... Ey de Diwel!... aligha el nem árultam magamat!

Don Guzman, spanyol consulatos. (*Észreveszi van der Brüllt.*) Caramba!... az az én régi chefem! De legyünk büszkék. Stolz lieb' ich den Spanier! (*Hideg főbiczentéssel halad el hajdani gazdája mellett.*)

Krricsi. Schau, schau! Hollandia és Spanyolország feszült viszonyban.

Niki. Hja, Spanyolország még mindig nem feledheti el, hogy egykor ur volt Hollandiában. Que voulez vous? Les réminiscences historiques, allez!

Don Guzman (*Nikihez.*) Kissé nagyon is vegyes a társaság.

Niki. Nem lehet mindenki bandelkrámer. (*A spanyol consul le van hütve, de minamellott a kilednczedik fagyaltba kap bele.*)

A brazíliai követnél.

Atkor. Don Miguel de Mazo ő excellentiájához van szerencsém?

Don Miguel. Az vagyok. Mit óhajt?

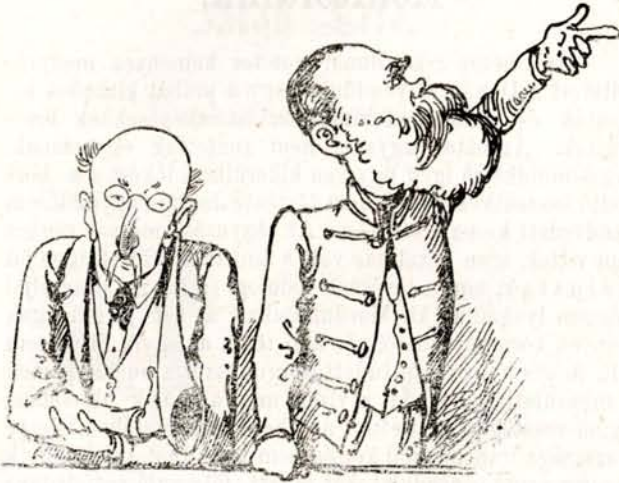
Atkor. Csak hódolatomat és alattvalói tiszteletemet jöttem kijelenteni — mert magam is Braziliából származom.

Monitoraink.

Mult héten a két dunai monitor keményen megpróbáltatott a Dunán. Örvendünk, hogy a próbát kitünően kiállották és minden tekintetben harczipeseknek bizonyultak. Ámbátor ugyanis nem rontottak egymásnak, mégis mindkettő igen ügyesen kikerülte a lökést s a borzasztó összeütközés meg nem történte daczára egyikök sem szenvedett komoly sérülést. Az ágyuzás, melyet véghez nem vittek, igen hatalmas volt s ámbár a tüzezek igen jól czéloztak, ami a lövésnél födolog, a hajók pánczélljai mégsem lyukadtak ki. Mozdulataiban a két jármű igen könnyen kormányozható, sőt ami több, az egyik fütve sem volt, mégis nyugodtan tudott horgonyozni a budai parton és mozdulatlanul feküdt a vizen, míg a másik oly sebességgel vesztegelt mellette, notabene vízmentében, hogy gyorsasága iránt semmi kétség sem támadhatott. Az egyik monitor azután mozdulatokat is tett, föl és alá srófolódzva (mert csavar mozgatja) a Dunán, ami azonban némi helyváltoztatással járván, a hajó szilárd állását akadályozta.

E sarkalatos hibán kívül azonban még másokat is észleltünk, melyeket elhallgatnunk annál kevésbé szabad, miután ki akarjuk mondani. Semmi értelme ugyanis, hogy dunai monitorok neve nem „Duna,“ hanem „Lajta“ és „Maros.“ A földrajz vizrajzi részének illetén fölforgatása a két hajó kormányzatára alighanem rosz befolyással lesz. Továbbá e monitorok systemája nem annyira „gőzös“, mint „füstös“, mert gőzölögni senki sem látta, de füstölögni igen. Nemkülönbén igen föltűnő, hogy a járműveknek vannak ugyan kéményeik, de ezek mellett nincs seprő, holott kémény seprő nélkül inkább baj mint egyéb. Hasolókép szegénységi bizonyítvány hazánkra nézve, hogy Fiume nem birta e hajókat összetákolni kazán nélkül, noha Kazán: orosz város, nagyobb szégyen pedig alig érheti iparunkat, mint az, hogy orosz segélyre szorul. Egészen a ferdeség benyomását teszi reánk a monitorony, azaz a monitor tornya. Torony harang nélkül már eo ipso képtelenség, mert itt mindjárt azon kérdés merül föl, hogy: mivel fognak hát harangozni, ha csak ágyu van benne? De e képtelenség még a modern közzgazdaság tanaiba is ütközik és vétkes hanyagságról tanuskodik, mert hiszen mily könnyű lett volna e toronyba mindjárt fölakasztani azt a nagy harangot, mely a monitorok költségeit kifizette volna. Ime ily könnyelműen gondolkodnak avatatlan kezek az ország pénzével! Technikai tekintetből ezenkívül még azt a kifogást is tehetni a tornyok ellen, hogy ágyuik számára nyílás van hagyva, melyeken keresztül persze az ellenség is belőhet; már pedig kérdjük: mire való az a méregdrága aczélpánczél, ha önkényt átlukgatjuk azt és rést nyitunk benne az ellenséges golyónak? Hogy pedig a tornyok tengelyük körül fogrognak, az pláne nyilvánvaló szédelgés, Schwindley, mert szeretném látni azt az embert aki el nem szédülne, ha folyvást forogna vele a szoba. Végre még igen jellemző balfogás az is, hogy a hajókat csavar mozgatja; ime megint ama balvégzetes csűrés-csavarás, mely annyiszor elrontja nálunk a legjobban tervezett dolgokat!

A lefolyt országgyűlésből.

A leghűségesebb hallgató — quand même!

Választási rugaszkodások a fővárosban.

Főhívás:

A pesti lipótváros minden kiskorú, és a menyinyiben találtatnék, nagykorú választói sziveskedjenek a redoutba jönni pártgyűlésre. Háláisten annyi a megbukni való követjelölt, hogy nekünk lipótvárosiaknak is jut.

Csizmanczay Palkó.
Szóthatnámi Somfa.

Steiger Gyula megválasztása a Józsefvárosban teljesen bizonyos, mert minden háziúr steigerol.

Jókai Mór attól fél, hogy az a 17 szótöbbség, mely őt képviselővé tette 69-ben, ezuttal elpártol tőle; mit megakadályozandó, arra kérte a pártját, hogy ezt a kérdéses 17 embert szavazzassák meg először; azután, ha ezek már biztosítva vannak, szavazzon a többi. Így a győzelem biztos, ha nem is királyi.

Ferencvárosi kortesnóta.

Nyáron a termés vigasztal,
Őszel a szüret, ha nagy.
Mostan tartunk a Tavaszszal,
Vidaacesal meg — majd ha fagy.

Horn Ede jelentése választóihoz.

Tisztelt választó küzűnség! Midőn jelentésemel együtt valagadott interpellációmat is kiödnám, van szerrencsem jelenteni, hűdj tizedes tonolmungyaim tárrdját a bankkerrdes képezte. Ezen fűfüterrekvisembanben nem olopitottam képviselős korromban tübet különcz bonknál, kirre a hozzáörroló kormány nekem konczesssiont adta. És, tisztelt küzűnsig ezen alapitós megterrmékenyitette nekem a haza jömölcseit, mert a mit beleveszekedtem az ösmerretes náje frájje Llaydwe-senben, abba az ojságba, ki senkinek sem köllötte, azt megszásszorozva adta vissza nekem a bank grründolás, és én most megint olan órr vagyok, hűdj gazdejon mehetek vissza Parrisba, ha meg nem választják engemet.

A Lipótvárosban.

Kéretnek a lipótvárosi ellenzéki választók

hogy a vigadó kis termében f. hó 32-én.

megjelenni el ne mulasszák.

A pest-leopoldstađti oppositions-comité:

Csizmanczay.

Somfodry.

Justament ur. Ki a lipótvárosi ellenzéki jelölt?

Dafke ur. Még senki, de lesz.

Aderabbe ur. Ki lesz?

Azóser ur. Mit tudom én, csak menjünk. Az a Wahrmann nem lehet a mi emberünk. Nem beszélt ki számunkra egyetlen egy concessiont sem. Micsoda képviselő az, a ki nem használja állását?

Rigze ur. Heles. Geh' mer. *(Indulnak a vigadóba. Ott fogadja őket Berele Friedmandl, Csizmanczay, Somfodry.)*

Berele Friedmandl. Hozta isten! Csak tessék belől kerülni. Mindjárt meg lesz a minjen, a tiz. Akkor minjenáján együtt vagyunk, mert nem tres, hanem decim fa-ciunt collegium. Hát uraim, ki lesz a roshakohllegium, ki lesz az elnök?

Dafke ur. Na? Hát a herr von Csizmanczay? *(Helyeslés.)*

Csizmanczay. Látva a lipótvárosi ellenzék imposáns voltát, eszembe jut, hogy én voltakép nem is vagyok lipótvárosi lakos. Köszönöm a bizalmat. *(Elhurczolkodik a Lipótvárosból.)*

Justament ur. Akkor hát a herr von Somfodry?

Somfodry. Ó kérem, mikor oly kitűnő férfit van e pártban mint Friedmandl ur, őt illeti az elnökség. *(Igaz! Megkínálják Friedmandl urat az elnökséggel.)*

Friedmandl. Én legyek elnök?

Mind. Igenis ön!

Berele Friedmandl. Én? De kérem! (*Szégyenkezik és elfoglalja az elnöki széket.*)

Rigze ur, Választó polgártársak, csak egy észrevételem van! Én azt hiszem, luxus volt nekünk a nagy terembe gyűlni.

Azószer ur, Hiszen a kicsiben vagyunk.

Rigze ur. Épen azért. Ez a kis terem nekünk bő. Czélszerűbb lett volna a „Vác város“ nagy termét választanunk, az elég szűk nekünk!

Aderabbe ur. Már késő. — De kérem az elnököt, hogy végre foglalja el helyét.

Berele Friedmandl. Hiszen kérem elfoglaltam már.

Azószer ur. Nem látjuk, álljon föl!

Berele Friedmandl. Hiszen kérem állok már.

Dafke ur. Álljon föl az asztalra.

Justament ur. Üljön a kalamárisra! (*Megtörténik.*)

Rigze ur (morog.) És ilyen láthatatlanság akar kitűnőség lenni!

Elnök. Nagy elégtételemmre szolgál, hogy hatan hemzsegnék e teremben. Büszkeséggel mondhatom, hogy e párt hasonlít elnökéhez. De céljaival nő az emberke. Mire én megnövök, önök is nagy párt lesznek. Ha önök talán zavarban volnának egy megfelelő jelöltre nézve, ajánlom magamat.

Dafke ur. Nu? Miért akar már elmenni?

Azószer ur. Sőt inkább maradni akar.

Dafke ur. Hiszen ajánlta magát.

Justament ur. Vagy ugy. Machen wir ihm die Freud? Spielen wir képviselőválasztás. Hiszen született spielerei ez az elnökerl. Tehát gilt? Éljen Friedmann!

Mind. Bravo! (*Dalolják a lipótvárosi ellenzéki nótát.*)

Nem kell nekünk bankár kőficz
Nem kell nekünk Wahrmann Móricz
A hányan vagyunk itt hárman
Mind kiáltjuk: nem kell Wahrmann!

Felkaroljuk a ki itt van:
A mi emberkénk a Friedmann.
Azért hogy ő kicsit kis van:
Nem kell a Wahr-, hanem Friedmann.

A Terézvárosban.

Éljen Radocza!	Éljen b. Liphay Béla!	Éljen Beliczay!
--------------------------	--------------------------	---------------------------

Valamivel kevesebb több volna!

*

Kortesnóta.

Egy üdvpillantást Teréza!
Megnyílt már a dáridó,
Éljen minden balközépfí
Még akkor is — ha zsidó!
Jobban kél perkál, szövet
Ha Jökkái a követ!

Légy kaczer, bájos Teréza!
Az öreg urra kacsints,
Mengyit és a Kerikarit
Ugy szeretjük, hogy ha nincs —
S ha megbukik Lónyay:
Minister lesz Jókai.

*

Alliteratio algebraica.

Bebizonyítása annak, hogy a három jelölt közt B e l i c z a y t illeti az elsőség, mert ő egyesíti magában két versenytársa tetemes részeit. Im a bizonyítás:

Thema.

L i p h a y
l i p h a y
r a d o c z a
b e l i c z a y
b e l i c z a y
b e l i c z a y

Változatok.

liphóczay
radothay
belipeza.

Quod erat demonstrum.

(Az „Árva Miska“ jövő számából.)

A Ferenczvárosban.

Utalványok nagy harangra,
Spórkaszszára, népi bankra.
Eskü, a Deákpárt buki —
Igy követ lesz Vidacs Muki!

A Józsefvárosban.

Józsefváros csak a város,
Ferenczvárossal határos
Hogy ha nem segít a bankó
Csinál rendet Vidacs Jankó.

Budapesten.

Házmán, Wahrman, Friedmann, Pauler, Liphay, Steiger,
Jóka-, Radocz-, Beliczaj, Üserna, Vidacs, Tavaszi.
(Az „Üstökös“ jövő számából.)

Tavaszi hírnökei a városerdőben.

Az építészeti tanácsból.

Ipsé. — Én nem tartom helyesnek, hogy ide hirlaptudósítókat is bebocsássonak. Mi építeni akarunk, a hirlapoknak pedig romboló tendenciáik vannak.

Iste. — Aztán meg bizonyos izéknek nem jó megmutatni a házat, mielőtt el nem készült; mi pedig sok házat akarunk építeni . . .

Ille. — Melyek el nem fognak készülni, ugy-e?

Iste. — Ugy van; tehát nem kell őket beereszteni.

Alter. — Aztán nem értenek ők az építészethez . . .

Alius. — Azaz, hogy némelyek egy kicsit sejdítenek hozzá, de . . .

Alter. — Az mindegy, kérem, mert ha nem értenek hozzá, csak kárt tehetnek, ezt pedig elvégezzük magunk is, . . .

Alius. — Ha pedig értenek hozzá, ugy azonnal be fogják látni, hogy mi nem értünk hozzá, s akkor pláne bizonyosan ártanak nekünk; tehát csakugyan mindkét esetben jobb, ha odakünn maradnak.

Aliquis. — De különben minek is itt tudósító? Majd ha építünk valamit, ugyis meglátja a közönség és tudósítva lesz; az újságok mindig csak ferdítenek.

Quidam. — A bizony, és ki tudja, egyszer még valamelyik ferdeségünket ferdítési hajlamukban helyre is találnák ferdíteni, ezt pedig nekünk nem kell túrnunk.

Unus. — Igen ám, csakhogy egy itt a bökkenő.

Multi. — Halljuk!

Unus. — Az, hogy mi a nyilvánosságot ugyan kirekeszthetjük az építészeti tanácsból, de az építészeti tanácsot azért ki nem rekeszthetjük a nyilvánosságból. (*Sensatio.*) Így tehát akármit teszünk, mégis kistül minden, ugy, hogy talán jobb is lesz a tudósítókat kizárás által extra el nem keseríteni.

Omnes. — Hm hm hm! ez nagy baj. Isten neki, hát jöjenek!

Tulajdonos és felelős szerkesztő: **CSICSERI BORS.**

(két-sas-utca 24. sz.)